

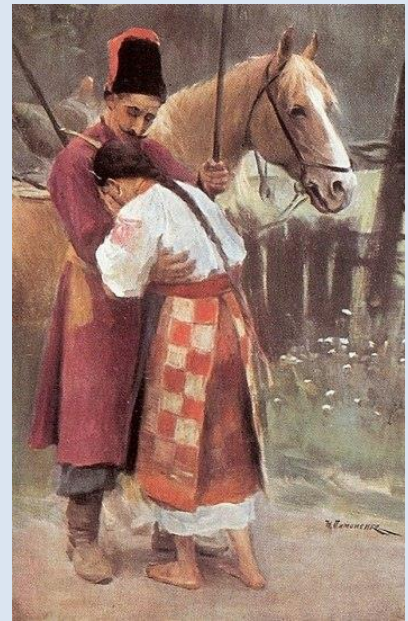
ЛЕГЕНДА ПРО ЛЮБЧИНУ МОГИЛУ

Васильківський край славиться легендами. Ці легенди збирали та записували мешканці, краєзнавці нашого чудового, дивовижного і славетного козацького краю. У краєзнавчому музеї існує декілька легенд про Любичину могилу, яка знаходиться майже в центрі селища.

Багатий степовий край, мальовнича природа, добрі родючі землі з сивою давнини приваблювали сюди людей різних племен та народностей. Свідченням тому є високі кургани, насипані з незапам'ятних часів, які водночас слугували сторожовими постами, своєрідним космічним орієнтиром сторін світу і місцем вічного спочинку. Тут знаходились найдавніші поселення епохи бронзи II-I тисячоліття до нашої ери, багато кам'яних ідолів у вигляді половецьких статуй періоду XI-XIII століття.

Горішньою частиною степового краю тут здавна проходив Муравський шлях. А через річку Вовчу пролягали «зłodійські шляхи» по яких літали на конях татарські завойовники. Вони забирали в полон молодь і вивозили на невільничі ринки Криму. Мабуть в той час і виникла легенда про Любичину могилу – високий та величний курган. За легендою сторожовий козак Василько палко покохав степовичку Любаву і хуторяни збиралися зіграти весілля. Та одного разу на запорізьке займище зненацька заскочили кримчаки. Захоплювали у полон юнаків та дівчат, а серед них була і красуня Любава. Одного дня вони пригнали їх до кургану. А вночі на татарський стан налетів козацький роз'їзд. Січа була жорстокою. Козакам ледь пощастило відбити невільників з полону і награвоване татарами добро. Красуня Любава вже була на коні разом з коханим козаком Васильком, але ворожа стріла смертельно поранила дівчину, а за нею впав у ковилу і Василько. Загиблих поховали в кургані.

З того часу й стали називати його Любичиною могилою. Весною вона вкривається червоними маками. А село почали називати Васильківкою.

**Директор КЗ «Васильківський краєзнавчий музей»
Атаманюк Наталя Олексіївна**